

Buffalo :: Bill

Hrdina divokého západu.

Jedovatý Had Cheyennů.

Hostinský David, který se rád zmiňoval o všem, po čem mu nic nebylo — aniž při tom zapomínal ze všeho pro sebe těžiti — hleděl za ním očima lživě přimhouřenými, mruče:

“Toť musím hned snísti všechno co mým strážníkům nebude chutnat, jestli Buffalo Bill opravdu te dívky nezná a neví-li, proč se odváží do tohoto zlořečeného hnízda! Nechce mi však ničeho prozraditi, ten tichošlápek!”

Otevřel usnulý hotelový rejstřík, do něhož se nocežníci hned museli zaplatit, a kroutě hlavou, četl:

“Amelie Andreová! — Ha, to nic není. Z toho člověk neví, je-li svobodná nebo vdána — jenom rukopis má jako chlap. — Ale krásná je — na mou duši, tak krásná ženy naše městečko ještě nevidělo!”

Tim hůře! Neboť kdykoli sem zlý vítr zavál takovou hezkou tvář, neobešlo se u nás bez vraždy a krveprolití. Musím co nejdříve vyvědět, kdo je to a odkud přijela!”

Zatím dal se Buffalo Bill věsti od čínského sluhu do prvního a posledního patra. Tu se na chodbě setkali se dvěma broznými chlapy, z nichž jeden bez dlouhých okolků popadl ubohého Číňana pod krk a křičel:

“Hej, Bueku — půjž mi honem nože, abych tomu pohanovi mohl uříznouti ucho!”

Bázlivý hoch leknutím zavřískl a chtěl se ukrutníkovi vytrhnouti z ruky. Avšak ocelová pěst neurvalceova jej pevně držela. Bera muž, jež mu soudruh ochotně podával, pokračoval se smíchem:

“Uříznu mu pravé ucho a schovaní si je — snad mně přinese štěstí ve hře v karty!”

“Okamžitě toho člověka pusťte!”

S tímto velitelským rozkazem postavil se Buffalo Bill směle proti oběma rváčům.

“Ajaj, Bille Cody, snad se o pravdu hodláte míchat mezi nás?” otázal se chlap, který čínského hochu držel.

“Myslím jsem, že nás dobře znáte!” zavřel i druhý, jež jeho soudruh nazýval Buekem.

“Toť se ví, že vás znám — jako dvě krvelačné šelmy v lidské podobě!” odpověděl Buffalo Bill neohroženě. “A proto nestrpím, aby se tohoto ubohého hochu zmrzčilo, jak jste to pro svou zábavu učinili již mnohým!”

“Jen strpení, slavný muž!” zasmál se zlosyn vztekem. “Napřed odbudeme tohoto pohana a potom přijдете vy na řadu!”

“Řekl jsem, abyste ho pustil — a to hned!”

“Ani mi nenapadne!”

Co teď následovalo, nemohl žádný z obou lotrů ani později se vši jistotou udati. Napřed uťil jeden, jak mu země náhle zmizela pod nohama — potom se mu z čela, že letí otevřeným oknem na dvůr a když konečně velmi šťastně dopadl na hnojště, tu teprve nevěřel, bdl-li či sní.

Ale v tom již za ním přiletěl s hůry jeho kamarád a nezdravě si mu sedl zrovna na hlavu, ani se neomlouvaje, že tak činit nerad.

“Hihih!” zasmál se vysvobozený čínský hoch. “Buffalo Bill nejšnější muž v celé Americe!”

Slavný zvěd však klidně křičel dále chodbou, na jejímž konci spatřil Amelii Andreovou, která nepochybně celý výjev pozorovala.

“Ze je po čertech špatné místo pro vás, slečno!” volal na ni z daleka. “Odpusťte, jestli jsem vás polekal.”

“Lekla jsem se v první chvíli — o vás!” odpověděla dívka upřímně. “Ale zdá se, že se zděšnější zbrojníky máte výborně zatáčeti.”

Slavný zvěd však klidně křičel dále chodbou, na jejímž konci spatřil Amelii Andreovou, která nepochybně celý výjev pozorovala.

“Ze je po čertech špatné místo pro vás, slečno!” volal na ni z daleka. “Odpusťte, jestli jsem vás polekal.”

“Lekla jsem se v první chvíli — o vás!” odpověděla dívka upřímně. “Ale zdá se, že se zděšnější zbrojníky máte výborně zatáčeti.”

“Nemýlím-li se, slečno, poslala jste pro mne, chtějíc se mnou mluvit?” vyrušil ji skromný junák chvatně.

“Ano, dala jsem vás prositi, abyste mne poctil svou návštěvou, jakmile vám bude možná!” přisvědčila krásná dívka, vedome ho do své světnice. “Prosím, posadte se a dovozte mi, abych vám řekla, že jste mně prokázal již tolik dobrodíní, až se ostýchám, žádati vás ještě o další laskavost.”

Ale nezbývá mi nic jiného. Přijela jsem za důležitým posláním, které mne bezpochyby donutí, abych se odvážila do několika vukolních osad zlatokopů, ne-li dokonce do některé indiánské vesnice. A tu bych se vás ráda otázala, nebyl-li byste ochoten, doprovodit mne na této nebezpečné cestě jako přítel a ochránce?”

Vyslovte směle své požadavky a buďte ujisti, že vám ráda dobře zaplatím, můžete-li mě prosbě vyhovět!”

“Milá slečno Andreová! Jsem každé chvíle hotov zastati se slabých a utiskovaných, zejména takové krásné mladé dámy, která na našem divokém západě potřebuje tím méně ochrany. Avšak za své služby jsem již od vlády slušně placen.”

Vám bude hraditi pouze hotový náklad výpravy a taková vydání, která s mou službou nemají co činiti. Ale divím se, proč jste se raději neuchýlila do pevnosti pod ochranu samého plukovníka Karsona, kterého by bylo velmi těšilo, kdyby vám mohl být radou i skutkem nápomočen.”

“Ne!” zavřela krásná dívka hlavou. “Prozatím jest rozhodně lepší, budu-li při plnění své povinnosti kráčet vlastní cestou, ačkoli je možná, že se později přece ještě obrátím do pevnosti o pomoc. Nežli však se pustím dále, ráda bych si zde několik dní odpočala.”

“Tím lépe, slečno!” vpadl jí Buffalo Bill do řeči. “Jak jsem vám už řekl, odhodlal jsem se z jistých důvodů do služby za postovského pacholika a proto bych rád svůj úkol provedl až do konce. Ale za týden budu vám docela k službám.”

“To se mi výborně hodí!” zajásala dívka. “Rozmyslím si ještě všechno dobře a později si o mě zaležitosti důkladně promluvíme. Věřte mi, jsem šťastna, že jsem ve vás našla přítele a rádce. Viděla jsem vaši sílu i odvahu — o nichž jsem ostatně již mnoho slyšela vypravovati.”

Buffalo Bill na tuto chválu neodpověděl. Zdvohlil se okolmí a odešel ze světnice.

Na chodbě čekal na něho již hostinský, pln strachu a nepokoje.

“Běda vám, Bille Cody, pěkně jste si rozžil ocel!”

“Jak to?”

“Kam jste dal rozumu, že jste se ujal toho pohana? — Co pak je vám do něho?”

“Buďte tak dobrý! Neznáte mne, že nikdy nestrpím, aby byl slabý člověk silnější tím, co mu záleží na tom, jakého jest utiskovaného puvodní?”

“Dobrá, ale víte-li pak, koho jste na sebe popudil?”

“Vím, to a z obou si nic nedělám!”

“Nepodeceňujte jich, Bille Cody! Snad je vám známo, že jim záleží předzříti ‘dvouhlavý smrt’, a to všim právem, neboť jsou již pány celé osady.”

“Dravé šelmy jsou to — lidské podobě!”

“Nuže, právě proto vám tu říkám, abyste se jich vystříhal! Přisahal, že musíte snísti ucho Číňanova, kterého za tím účelem již zavlékli do nálevny a čekají jenom na vás!”

“Dobrá, přijdu hned!”

“Ne, příteli, poslechněte mě raději a neukazujte se jim!”

Buffalo Bill se dal do sledného smíchu, řka:

“Zbláznil jste se, Davide? Kdo pak by brečel dříve než dostal bití?”

“Poslouchejte — mějte se před ním na pozor — znám je oba lépe než vy!” koktal hostinský ve smrtelných úzkostech o slavného junáka

“Nie platno, milý Davide, přijel jsem za určitým cílem, který mne nutí, abych se podíval do vaší nálevny. Co se bude dále dít — to ještě uvidíme. Na žádný způsob tam nejdu, abych začal hádku, ale také se jí nebudu vyhýbat!”

“Bille Cody, jenom abyste nelitoval, až vám důkladně zatopí!”

“Myslíte, že mi chcete ublížiti, pak si na mne někde počibají a proto rozhodně bude lépe vyříditi vše ihned a z očí do očí! — Jen pojďte se mnou, Davide!”

“Půjdu, ale nezapomeňte, že jsem vás přátelsky varoval a umývám si ruce ze všeho, co vás potká zlého!”

Buffalo Bill směle vkročil po bočních dveřích do nálevny, David zkomouceně za ním.

Nálevna byla jako obvykle velmi číste a světlá.

Oba rváci, pokřivení hromadnou přezdívkou ‘dvouhlavý smrt’, seděli u stola a hráli v karty. U noh jim ležel ubohý čínský výrostek se zapapanými ústy a na rukách i na nohách spoutan.

Mžiknutím držel slavný zvěd v každé ruce revolver a přistoupiv k překvapeným zlosynům, řekl s pohrdlým úsměvem:

“Nuže, páni létavci, slyšel jsem, že byste se mnou rádi mluvili!”

“Toť se ví!” sykl jeden jako had. Při tom zašilhal po hlavě revolveru, která mu třela pod nos. “Ale slušným způsobem! — Přikradl jste se k nám jako kočka a teď nás arci máte ve své moci.”

“Je to vaše chyba! Kdo se dovede veřejně chvástati jako vy, musí se také státi míti na pozor!” odpověděl Buffalo Bill klidně. “Či jste se domnívali, že mne vaše pouhé hrozby zastráší, abych sem nechodil! — Avšak prosím, nedávejte se rušiti ve hře — já už se o všechno sám postarám!”

A obrátiv se k užaslému hostinskému, pokračoval:

“Davide, rozvažte ubohého Číňana, který je již strachem celý bez sebe!”

Hostinský hned poslechl a vysvobozený copatý syn nebeské říše plávil se po čtyřech k slavnému vělovi jako vděčný pes.

Buffalo Bill však před ním ustoupil, když mu chtěl nohy zlábat, a zavolal na něho:

“Poslouchej, Li-Hej-Čang! Vyčníhnu toudo chlapy s nůž z opasku — tyž, kterým ti prve vyhrabol — a uřízní oběma padonclům uši u samé hlavy, neslib-li hned pod přísahou, že tě budonene nechají na pokoji!”

Číňan se nedal dvakrát poběziti. Vyskočil se země, radostně zřehl jako kuň a dobře věda, že se chlapy pod revolvery slavného junáka neopovízí hnouti přstem, směle vtrhl nejbližšímu z nich dlouhý nůž z opasku.

“Míníte to do opravdy?” zavrčel odzbrojený zlosyn, strachem zblednuv a nemoha zabrániti, aby se mu hlas netřásl.

“Tak do opravdy, jako že jest Bih nad námi!” odpověděl Buffalo Bill vážně. “Neslibto-li mně pod svatou přísahou, že nejdete za pul hodiny tou osadu na vzdy opustíte, rozžeháte se napřed s ušima, abyste sami na sobě zkusili, jak bylo těm, jež jste z pouhé zpusnosti takto zmrázčili!”

“Snadno jest vám poroučeti, když nít máte v rukách!” zasupěl Buek. “Vím dobře, že jste mi strem strelby, a proto —”

“Zbáblím se!” zavřel druhý zlosyn, nemoha svého vzteku již opanovati. “Právě s revolvery, jak vám ukážeme, co umíme v počestném zápasu!”

“Něže, právě proto vám tu říkám, abyste se jich vystříhal! Přisahal, že musíte snísti ucho Číňanova, kterého za tím účelem již zavlékli do nálevny a čekají jenom na vás!”

“Dobrá, přijdu hned!”

“Ne, příteli, poslechněte mě raději a neukazujte se jim!”

Buffalo Bill se dal do sledného smíchu, řka:

“Zbláznil jste se, Davide? Kdo pak by brečel dříve než dostal bití?”

“Půjdeme tedy?”

“Půjdeme a počkáme si někde, až přijde náš čas! Každý pes má svůj šťastný den!”

“Dělejte, ať jste m jiz s oč!” pobízela je Buffalo Bill zhrta. “Sice vám prostřím uši, abych vás dnes nebo zítra snadněji poznal, neboť z vaší řeči vyrozumívám, že se spolu ještě setkáme.”

Chlapi váhavě vstali od stola a za hlubokého ticha odecházeli ke dveřím. Na prahu však se smělejší z nich náhle obrátil a v pravici zaleskl se mu revolver.

Hned na to padly dvě střelné rány zároveň — jedna z revolveru zlosynova, druhá z revolveru Billa Codyho — a zrovna po nich následovala třetí, kterou vypálil Buffalo Bill sám.

První jeho kulka roztrátila lebku vzpurnému zbrojníkovi, kdežto jeho polekány soudruh vyvázl jen s dírkou v uchu, kterou mu provrtala druhá kulka slavného junáka.

“Poznamenal jsem si vás, jak jsem slibil — a teď” hybej — sice —!”

Druhý lotr nečekal, až Buffalo Bill svou hrozbu vykone a nedokonce splní. Se strašným vykřikem vzteku vyběhl do síně a práskl za sebou dveřmi.

Všichni přítomní dali se do radostného jasotu, neboť brzy pochopili, že jsou konečně vysvobozeni z tyranství dvouhlavé smrti.

Hostinský David se první ozval, řka:

“Dobře se jim stalo, zbrojníkum! Byli to nejhorší lotři z celé osady a každý si jen u nás uvalil na svědomí aspoň tučet vražd. — Prosím, Bille Cody, na tu hrůzu si musíme spolu zavdati!”

“S radostí, ale jen jednu skleničku, neboť jsem unaven a zítra ráno musím s poštou nazpět!” odpověděl Buffalo Bill. “Za to nalejte všem přítomným na můj účet. — Vám na zdraví, pánové!” zakroužil skleničkou kolem dokola. “A všem takovým rváčům na zmar!”

Ukázal na zlosyna, ležícího u dveří v kaluži krve, vylil na jeden doušek a za bouřlivého pravoslavné slávy odecházal z nálevny. Ve dveřích se ještě obrátil, žádaje hostinského, aby padlého zlosyna dal na jeho útraty pohřbiti.

Mědvědí Dráp, starý lovec.

Druhý den ráno byla Amelie Andreová veselým hlasem postovské trubky přilákána k oknu. Spatřila Billa Codyho, sedícího na kozlíku a právě odjíždějícího s poštu.

“Jaký to statný muž!” zaseptala s obdivem až podezřelým. “Ille dí jasně a vesele do světa jako mládý Bih — a přece dávno-li tomu co vykonal práci, která by každého jiného byla snad stála život!”

Ještě pozdě večer dověděla se od hovorného Číňana, co se děje v nálevně sběho a kerak Buffalo Bill zbavil konečně Karbanov dvou nejnebezpečnější rváčů. Po zprávě té její zájem o Billa Codyho ještě vzrostl.

“Je to muž, jakého právě potřebuji!” pomyslíla si, odehávajíc od okna. “Děkuji Bohu, že mně ho seslal.”

Těž u snídání, k němuž se brzy na to dostavila do společné jídelny, slyšela hovořiti jen o slavném zvedu a jeho posledním hrdinství. Hostinský David užil té příležitosti, přišel si k jejím stůl a jal se jí dopodrobna vypravovati vše nejvyšší událost — arci s nejlepšímu úmyslem, že na ní potom bude pomalu vyzvídati.

Ale zklamal se.

Krásná Amelie Andreová byla chytřejší než on. Obratně zavedla ho na místní poměry a zeptala se pak, kde by lačno koupila dobré ho koně. Hostinský vychválil jí jednoho ze svých a koupě byla brzy uzavřena.

Nabízela jí též sedlo a ohlávku, ale ty si dívka přivezla s sebou v kufru.

“Bylo by možná dostati společlivého člověka, který by mne několik dní provedl po okolí?” otázala se konečně hostinského.

“Zajisté, slečno — anebo mána říkati paní?” dovolil si David vyzvídati.

Avšak Amelie vpadla mu se smíchem do řeči:

“Jak jest vám líbo — slečno nebo paní — mně je to jedno!”

“Ha,” zamručel hostinský mruče, že se mu leš nepodarilo, “zadržou pravě dnes přišel člověk, který se k tomu nejlépe hodí. Je to starý, zkušený lovec, jenžž všeobecně říkáme Medvědí Dráp. Zdá se však, že jeho bystré oči nepatřají jen po zvířet, nýbrž i po ložiskách zlata, která bývají tím výdatnějšími, čím se nalezájí dle v nepřístupných horách.”

“Dobrá, buďte tak laskav — a zprostředkujte naši známost!” požádala ho Amelie, vracějíc se zase do své světnice.

Již za několik minut přivedl k ní hostinský doporučeného průvodce.

Byl to staroch, zarostlý jako medvěď. Spatřiv krásnou slečnu, honem strhl propocené širák s hlavy a vyřal až směšně nemotornou poklonu.

“Těší mne, že jsem vás poznal!” řekl hlubokým basem. “Věřte, slečno, že vaše utivé pozvání dráždí mou pchu více, než kdybych si byl zapíchal břebek do šlapky!”

Amelie Andreová, nemoha se zdržeti smíchu a nabídlá hostovi židli. Ale strašně zvědavému hostinskému se zdálo, že pozvání to platí jemu. Proto dovolilo peděkoval a honem se chtěl posaditi, když ho v tom Medvědí Dráp popadl za rameno a zamručel:

“Poslouchejte, kamaráde, máte-li se slečno nějaké tajaosti, nezdržujte se. Já se zatím podívám domů a přijdu později.”

“O nikoli — slečna by ráda mluvila s vámi!” vykřikl hostinský, dohře pochopil, co starý lovec vlastně míní. “Chtěl jsem se jen pozeptati, zdali slečna Andreová něčeho nepotřebuje?”

“Dobrá, pak se tedy jen klidně ztraťte z parady — ale co možná potichu!” řekl starý lovec a srozumitelně ukázal se dvěma.

Když se milý David s prodlouženou tváří pomalu vytratil ze světnice, sedl si starý lovec na židli tak, aby měl dvě stáje na očích.

Byla na něho zvláštní podívána, ale nikoli snad odpuzující, třeba vzešel od hlavy až po paty v hrubé vydělané jelení kůži a — na hrde měl zavěšen řízenez z medvědí drápů, jaký nosivají indiánští pohlaváři.

Vlasy a vousy měl neobyčejně dlouhé a obojí už hodně plesnivě, ačkoli barva chytře, směle tváře byla ještě dosti svěží.

“Hostinský mi řekl, že byste se mnou ráda mluvila!” zahájil starce znova rozmluvu.

“Tak jest!” přisvědčila dívka. “Ráda bych se totiž poohlédla po zdejším kraji a navštívila zejména některé z vukolních osad zlatokopů. Koně jsem si již koupila a pro vás nějakého vypůjčím, neboť váš potřebuji pouze na několik dní — než vás totiž přijde Buffalo Bill vystřídati.”

“Buffalo Bill?” otázal se lovec. “Slavný zvěd?”

“Ano, ten! Znáte ho?”

“Koho pak?”

“Vždyť jsem již řekla — Billa Codyho!”

“Prosím, slečno, nevíte se — tak hloupě se mne ještě jakživ někdo netázal. Kdo pak by u nás Billa Codyho neznal?”

“Zdá se, že je stejně populární přišel si k jejím stůl a jal se jí dopodrobna vypravovati vše nejvyšší událost — arci s nejlepšímu úmyslem, že na ní potom bude pomalu vyzvídati.

“Ale zklamal se.

Krásná Amelie Andreová byla chytřejší než on. Obratně zavedla ho na místní poměry a zeptala se pak, kde by lačno koupila dobré ho koně. Hostinský vychválil jí jednoho ze svých a koupě byla brzy uzavřena.

Nabízela jí též sedlo a ohlávku, ale ty si dívka přivezla s sebou v kufru.

“Bylo by možná dostati společlivého člověka, který by mne několik dní provedl po okolí?” otázala se konečně hostinského.

“Zajisté, slečno — anebo mána říkati paní?” dovolil si David vyzvídati.

Avšak Amelie vpadla mu se smíchem do řeči:

“Jak jest vám líbo — slečno nebo paní — mně je to jedno!”

“Ha,” zamručel hostinský mruče, že se mu leš nepodarilo, “zadržou pravě dnes přišel člověk, který se k tomu nejlépe hodí. Je to starý, zkušený lovec, jenžž všeobecně říkáme Medvědí Dráp. Zdá se však, že jeho bystré oči nepatřají jen po zvířet, nýbrž i po ložiskách zlata, která bývají tím výdatnějšími, čím se nalezájí dle v nepřístupných horách.”

“Dobrá, buďte tak laskav — a zprostředkujte naši známost!” požádala ho Amelie, vracějíc se zase do své světnice.

Již za několik minut přivedl k ní hostinský doporučeného průvodce.

Byl to staroch, zarostlý jako medvěď. Spatřiv krásnou slečnu, honem strhl propocené širák s hlavy a vyřal až směšně nemotornou poklonu.

“Těší mne, že jsem vás poznal!” řekl hlubokým basem. “Věřte, slečno, že vaše utivé pozvání dráždí mou pchu více, než kdybych si byl zapíchal břebek do šlapky!”

Amelie Andreová, nemoha se zdržeti smíchu a nabídlá hostovi židli. Ale strašně zvědavému hostinskému se zdálo, že pozvání to platí jemu. Proto dovolilo peděkoval a honem se chtěl posaditi, když ho v tom Medvědí Dráp popadl za rameno a zamručel:

“Poslouchejte, kamaráde, máte-li se slečno nějaké tajaosti, nezdržujte se. Já se zatím podívám domů a přijdu později.”

“O nikoli — slečna by ráda mluvila s vámi!” vykřikl hostinský, dohře pochopil, co starý lovec vlastně míní. “Chtěl jsem se jen pozeptati, zdali slečna Andreová něčeho nepotřebuje?”

“Dobrá, pak se tedy jen klidně ztraťte z parady — ale co možná potichu!” řekl starý lovec a srozumitelně ukázal se dvěma.

Když se milý David s prodlouženou tváří pomalu vytratil ze světnice, sedl si starý lovec na židli tak, aby měl dvě stáje na očích.

Byla na něho zvláštní podívána, ale nikoli snad odpuzující, třeba vzešel od hlavy až po paty v hrubé vydělané jelení kůži a — na hrde měl zavěšen řízenez z medvědí drápů, jaký nosivají indiánští pohlaváři.

Vlasy a vousy měl neobyčejně dlouhé a obojí už hodně plesnivě, ačkoli barva chytře, směle tváře byla ještě dosti svěží.

“Hostinský mi řekl, že byste se mnou ráda mluvila!” zahájil starce znova rozmluvu.

“Tak jest!” přisvědčila dívka. “Ráda bych se totiž poohlédla po zdejším kraji a navštívila zejména některé z vukolních osad zlatokopů. Koně jsem si již koupila a pro vás nějakého vypůjčím, neboť váš potřebuji pouze na několik dní — než vás totiž přijde Buffalo Bill vystřídati.”

“Buffalo Bill?” otázal se lovec. “Slavný zvěd?”

“Ano, ten! Znáte ho?”

“Koho pak?”

“Vždyť jsem již řekla — Billa Codyho!”

“Prosím, slečno, nevíte se — tak hloupě se mne ještě jakživ někdo netázal. Kdo pak by u nás Billa Codyho neznal?”

“Zdá se, že je stejně populární přišel si k jejím stůl a jal se jí dopodrobna vypravovati vše nejvyšší událost — arci s nejlepšímu úmyslem, že na ní potom bude pomalu vyzvídati.

“Ale zklamal se.

Krásná Amelie Andreová byla chytřejší než on. Obratně zavedla ho na místní poměry a zeptala se pak, kde by lačno koupila dobré ho koně. Hostinský vychválil jí jednoho ze svých a koupě byla brzy uzavřena.

Nabízela jí též sedlo a ohlávku, ale ty si dívka přivezla s sebou v kufru.

“Bylo by možná dostati společlivého člověka, který by mne několik dní provedl po okolí?” otázala se konečně hostinského.

“Zajisté, slečno — anebo mána říkati paní?” dovolil si David vyzvídati.

Avšak Amelie vpadla mu se smíchem do řeči:

“Jak jest vám líbo — slečno nebo paní — mně je to jedno!”

“Ha,” zamručel hostinský mruče, že se mu leš nepodarilo, “zadržou pravě dnes přišel člověk, který se k tomu nejlépe hodí. Je to starý, zkušený lovec, jenžž všeobecně říkáme Medvědí Dráp. Zdá se však, že jeho bystré oči nepatřají jen po zvířet, nýbrž i po ložiskách zlata, která bývají tím výdatnějšími, čím se nalezájí dle v nepřístupných horách.”

“Dobrá, buďte tak laskav — a zprostředkujte naši známost!” požádala ho Amelie, vracějíc se zase do své světnice.

Již za několik minut přivedl k ní hostinský doporučeného průvodce.

Byl to staroch, zarostlý jako medvěď. Spatřiv krásnou slečnu, honem strhl propocené širák s hlavy a vyřal až směšně nemotornou poklonu.

“Těší mne, že jsem vás poznal!” řekl hlubokým basem. “Věřte, slečno, že vaše utivé pozvání dráždí mou pchu více, než kdybych si byl zapíchal břebek do šlapky!”

Amelie Andreová, nemoha se zdržeti smíchu a nabídlá hostovi židli. Ale strašně zvědavému hostinskému se zdálo, že pozvání to platí jemu. Proto dovolilo peděkoval a honem se chtěl posaditi, když ho v tom Medvědí Dráp popadl za rameno a zamručel:

“Poslouchejte, kamaráde, máte-li se slečno nějaké tajaosti, nezdržujte se. Já se zatím podívám domů a přijdu později.”

“O nikoli — slečna by ráda mluvila s vámi!” vykřikl hostinský, dohře pochopil, co starý lovec vlastně míní. “Chtěl jsem se jen pozeptati, zdali slečna Andreová něčeho nepotřebuje?”

“Dobrá, pak se tedy jen klidně ztraťte z parady — ale co možná potichu!” řekl starý lovec a srozumitelně ukázal se dvěma.

Když se milý David s prodlouženou tváří pomalu vytratil ze světnice, sedl si starý lovec na židli tak, aby měl dvě stáje na očích.

Byla na něho zvláštní podívána, ale nikoli snad odpuzující, třeba vzešel od hlavy až po paty v hrubé vydělané jelení kůži a — na hrde měl zavěšen řízenez z medvědí drápů, jaký nosivají indiánští pohlaváři.

Vlasy a vousy měl neobyčejně dlouhé a obojí už hodně plesnivě, ačkoli barva chytře, směle tváře byla ještě dosti svěží.

“Hostinský mi řekl, že byste se mnou ráda mluvila!” zahájil starce znova rozmluvu.

“Tak jest!” přisvědčila dívka. “Ráda bych se totiž poohlédla po zdejším kraji a navštívila zejména některé z vukolních osad zlatokopů. Koně jsem si již koupila a pro vás nějakého vypůjčím, neboť váš potřebuji pouze na několik dní — než vás totiž přijde Buffalo Bill vystřídati.”

“Buffalo Bill?” otázal se lovec. “Slavný zvěd?”

“Ano, ten! Znáte ho?”

“Koho pak?”

“Vždyť jsem již řekla — Billa Codyho!”

“Prosím, slečno, nevíte se — tak hloupě se mne ještě jakživ někdo netázal. Kdo pak by u nás Billa Codyho neznal?”

“Zdá se, že je stejně populární přišel si k jejím stůl a jal se jí dopodrobna vypravovati vše nejvyšší událost — arci s nejlepšímu úmyslem, že na ní potom bude pomalu vyzvídati.

“Ale zklamal se.

Krásná Amelie Andreová byla chytřejší než on. Obratně zavedla ho na místní poměry a zeptala se pak, kde by lačno koupila dobré ho koně. Hostinský vychválil jí jednoho ze svých a koupě byla brzy uzavřena.

Nabízela jí též sedlo a ohlávku, ale ty si dívka přivezla s sebou v kufru.

“Bylo by možná dostati společlivého člověka, který by mne několik dní provedl po okolí?” otázala se konečně hostinského.

“Zajisté, slečno — anebo mána říkati paní?” dovolil si David vyzvídati.

Avšak Amelie vpadla mu se smíchem do řeči:

“Jak jest vám líbo — slečno nebo paní — mně je to jedno!”

“Ha,” zamručel hostinský mruče, že se mu leš nepodarilo, “zadržou pravě dnes přišel člověk, který se k tomu nejlépe hodí. Je to starý, zkušený lovec, jenžž všeobecně říkáme Medvědí Dráp. Zdá se však, že jeho bystré oči nepatřají jen po zvířet, nýbrž i po ložiskách zlata, která bývají tím výdatnějšími, čím se nalezájí dle v nepřístupných horách.”

“Dobrá, buďte tak laskav — a zprostředkujte naši známost!” požádala ho Amelie, vracějíc se zase do své světnice.

Již za několik minut přivedl k ní hostinský doporučeného průvodce.

Byl to staroch, zarostlý jako medvěď. Spatřiv krásnou slečnu, honem strhl propocené širák s hlavy a vyřal až směšně nemotornou poklonu.

“Těší mne, že jsem vás poznal!” řekl hlubokým basem. “Věřte, slečno, že vaše utivé pozvání dráždí mou pchu více, než kdybych si byl zapíchal břebek do šlapky!”

Amelie Andreová, nemoha se zdržeti smíchu a nabídlá hostovi židli. Ale strašně zvědavému hostinskému se zdálo, že pozvání to platí jemu. Proto dovolilo peděkoval a honem se chtěl posaditi, když ho v tom Medvědí Dráp popadl za rameno a zamručel:

“Poslouchejte, kamaráde, máte-li se slečno nějaké tajaosti, nezdržujte se. Já se zatím podívám domů a přijdu později.”

“O nikoli — slečna by ráda mluvila s vámi!” vykřikl hostinský, dohře pochopil, co starý lovec vlastně míní. “Chtěl jsem se jen pozeptati, zdali slečna Andreová něčeho nepotřebuje?”

“Dobrá, pak se tedy jen klidně ztraťte z parady — ale co možná potichu!” řekl starý lovec a srozumitelně ukázal se dvěma.

Když se milý David s prodlouženou tváří pomalu vytratil ze světnice, sedl si starý lovec na židli tak, aby měl dvě stáje na očích.

Byla na něho zvláštní podívána, ale nikoli snad odpuzující, třeba vzešel od hlavy až po paty v hrubé vydělané jelení kůži a — na hrde měl zavěšen řízenez z medvědí drápů, jaký nosivají indiánští pohlaváři.

Vlasy a vousy měl neobyčejně dlouhé a obojí už hodně plesnivě, ačkoli barva chytře, směle tváře byla ještě dosti svěží.

“Hostinský mi řekl, že byste se mnou ráda mluvila!” zahájil starce znova rozmluvu.

“Tak jest!” přisvědčila dívka. “Ráda bych se totiž poohlédla po zdejším kraji a navštívila zejména některé z vukolních osad zlatokopů. Koně jsem si již koupila a pro vás nějakého vypůjčím, neboť váš potřebuji pouze na několik dní — než vás totiž přijde Buffalo Bill vystřídati.”

“Buffalo Bill?” otázal se lovec. “Slavný zvěd?”

“Ano, ten! Znáte ho?”

“Koho pak?”

“Vždyť jsem již řekla — Billa Codyho!”

“Prosím, slečno, nevíte se — tak hloupě se mne ještě jakživ někdo netázal. Kdo pak by u nás Billa Codyho neznal?”

“Zdá se, že je stejně populární přišel si k jejím stůl a jal se jí dopodrobna vypravovati vše nejvyšší událost — arci s nejlepšímu úmyslem, že na ní potom bude pomalu vyzvídati.

“Ale zklamal se.

Krásná Amelie Andreová byla chytřejší než on. Obratně zavedla ho na místní poměry a zeptala se pak, kde by lačno koupila dobré ho koně. Hostinský vychválil jí jednoho ze svých a koupě byla brzy uzavřena.

Nabízela jí též sedlo a ohlávku, ale ty si dívka přivezla s sebou v kufru.

“Bylo by možná dostati společlivého člověka, který by mne několik dní provedl po okolí?” otázala se konečně hostinského.

“Zajisté, slečno — anebo mána říkati paní?” dovolil si David vyzvídati.

Avšak Amelie vpadla mu se smíchem do řeči:

“Jak jest vám líbo — slečno nebo paní — mně je to jedno!”

“Ha,” zamručel hostinský mruče, že se mu leš nepodarilo, “zadržou pravě dnes přišel člověk, který se k tomu nejlépe hodí. Je to starý, zkušený lovec, jenžž všeobecně říkáme Medvědí Dráp. Zdá se však, že jeho bystré oči nepatřají jen po zvířet, nýbrž i po ložiskách zlata, která bývají tím výdatnějšími, čím se nalezájí dle v nepřístupných horách.”

“Dobrá, buďte tak laskav — a zprostředkujte naši známost!” požádala ho Amelie, vracějíc se zase do své světnice.

Již za několik minut přivedl k ní hostinský doporučeného průvodce.

Byl to staroch, zarostlý jako medvěď. Spatřiv krásnou slečnu, honem strhl propocené širák s hlavy a vyřal až směšně nemotornou poklonu.

“Těší mne, že jsem vás poznal!” řekl hlubokým basem. “Věřte, slečno, že vaše utivé pozvání dráždí mou pchu více, než kdybych si byl zapíchal břebek do šlapky!”

Amelie Andreová, nemoha se zdržeti smíchu a nabídlá hostovi židli. Ale strašně zvědavému hostinskému se zdálo, že pozvání to platí jemu. Proto dovolilo peděkoval a honem se chtěl posaditi, když ho v tom Medvědí Dráp popadl za rameno a zamručel:

“Poslouchejte, kamaráde, máte-li se slečno nějaké tajaosti, nezdržujte se. Já se zatím podívám domů a přijdu později.”

“O nikoli — slečna by ráda mluvila s vámi!” vykřikl hostinský, dohře pochopil, co starý lovec vlastně míní. “Chtěl jsem se jen pozeptati, zdali slečna Andreová něčeho nepotřebuje?”

“Dobrá, pak se tedy jen klidně ztraťte z parady — ale co možná potichu!” řekl starý lovec a srozumitelně ukázal se dvěma.

Když se milý David s prodlouženou tváří pomalu vytratil ze světnice, sedl si starý lovec na židli tak, aby měl dvě stáje na očích.

Byla na něho zvláštní podívána, ale nikoli snad odpuzující, třeba vzešel od hlavy až po paty v hrubé vydělané jelení kůži a — na hrde měl zavěšen řízenez z medvědí drápů, jaký nosivají indiánští pohlaváři.

Vlasy a vousy měl neobyčejně dlouhé a obojí už hodně plesnivě, ačkoli barva chytře, směle tváře byla ještě dosti svěží.

“Hostinský mi řekl, že byste se mnou ráda mluvila!” zahájil starce znova rozmluvu.

“Tak jest!” přisvědčila dívka. “Ráda bych se totiž poohlédla po zdejším kraji a navštívila zejména některé z vukolních osad zlatokopů. Koně jsem si již koupila a pro vás nějakého vypůjčím, neboť váš potřebuji pouze na několik dní — než vás totiž přijde Buffalo Bill vystřídati.”

“Buffalo Bill?” otázal se lovec. “Slavný zvěd?”

“Ano, ten! Znáte ho?”

“Koho pak?”

“Vždyť jsem již řekla — Billa Codyho!”

“Prosím, slečno, nevíte se — tak hloupě se mne ještě jakživ někdo netázal. Kdo pak by u nás Billa Codyho neznal?”

“Zdá se, že je stejně populární přišel si k jejím stůl a jal se jí dopodrobna vypravovati vše nejvyšší událost — arci s nejlepšímu úmyslem, že na ní potom bude pomalu vyzvídati.

“Ale zklamal se.

Krásná Amelie Andreová byla chytřejší než on. Obratně zavedla ho na místní poměry a zeptala se pak, kde by lačno koupila dobré ho koně. Hostinský vychválil jí jednoho ze svých a koupě byla brzy uzavřena.

Nabízela jí též sedlo a ohlávku, ale ty si dívka přivezla s sebou v kufru.

“Bylo by možná dostati společlivého člověka, který by mne několik dní provedl po okolí?” otázala se konečně hostinského.

“Zajisté, slečno — anebo mána říkati paní?” dovolil si David vyzvídati.

Avšak Amelie vpadla mu se smíchem do řeči:

“Jak jest vám líbo — slečno nebo paní — mně je to jedno!”

“Ha,” zamručel hostinský mruče, že se mu leš nepodarilo, “zadržou pravě dnes přišel člověk, který se k tomu nejlépe hodí. Je to starý, zkušený lovec, jenžž všeobecně říkáme Medvědí Dráp. Zdá se však, že jeho bystré oči nepatřají jen po zvířet, nýbrž i po ložiskách zlata, která bývají tím výdatnějšími, čím se nalezájí dle v nepřístupných horách.”

“Dobrá, buďte tak laskav — a zprostředkujte naši známost!” požádala ho Amelie, vracějíc se zase do své světnice.

Již za několik minut přivedl k ní hostinský doporučeného průvodce.

Byl to staroch, zarostlý jako medvěď. Spatřiv krásnou slečnu, honem strhl propocené širák s hlavy a vyřal až směšně nemotornou poklonu.

“Těší mne, že jsem vás poznal!” řekl hlubokým basem. “Věřte, slečno, že vaše utivé pozvání dráždí mou pchu více, než kdybych si byl zapíchal břebek do šlapky!”

Amelie Andreová, nemoha se zdržeti smíchu a nabídlá hostovi židli. Ale strašně zvědavému hostinskému se zdálo, že pozvání to platí jemu. Proto dovolilo peděkoval a honem se chtěl posaditi